

Det, der er min pointe, er bare, at det er en usaglig frygt: Der er ikke siden januar i år, hvor den danske rente på obligationerne var lavest og kurserne lå højest, fremkommet et eneste tal, der underbygger den frygt, hverken med hensyn til underskuddet eller med hensyn til inflationen. Det er der ikke!

Og når det nu er usagligt og uønsket af alle, skulle vi så ikke alle sammen bruge kræfterne på i fællesskab at imødegå denne frygt, men selvfølgelig også på at føre en politik, der er overbevisende, og som kan imødegå al den frygt, som måtte findes i udlandet, hvor man måske ikke følger alt for meget og alt for grundigt med i den danske økonomi.

Jeg undrede mig en lille smule over, at fru Anne Birgitte Lundholt kunne få sig selv til at bruge ordene »katastrofal stigning i udsigterne for inflationen« om en inflation, der næste år forventes at ligge på 2,4 pct. Hr. Frank Dahlggaard var endnu mere dygtig med hensyn til de ord, han brugte. Han sagde: »Nu fordobler regeringens fra 1993 til 1994 inflationen fra 1,2 til 2,4 pct.; det er meget faretruende.«

Ja, ja, men dér skal man så huske på, at den absolut enestående lave inflation på 1,2 pct., vi havde i 1993, bestemt havde sin bagside, for i sammenhæng med, at vi importerede prisfald, importerede vi også arbejdsløshed fra devalueringer i omverdenen. Det er ikke en situation, som man i sine henvendelser til omverdenen ligefrem skal invitere nogen til at gentage.

Det, vi nu oplever med hensyn til inflation, er ikke, at den hjemlige omkostningsudvikling er ude af kontrol; den hjemlige omkostningsudvikling ligger ganske lavt, nemlig på 1,5 pct. eller så. Den lille bitte tendens til større inflation, vi oplever, er et fænomen, der er fælles for hele den vesteuropæiske handelskreds, hvor vi sælger 90 pct. af vore produkter, og den skyldes, at råvarerne stiger en smule for meget.

Derfor er der ikke i nogen af de tal, vi kan fremlægge om den danske økonomi, grund til bekymringer for inflationen eller for den sagskyld for underskuddet.

Vi skal naturligvis på et meget afgørende punkt sende et meget klart signal fra det politiske system for at fastholde den udvikling, og det gælder overenskomstforhandlingerne til vinter. For ikke at trække tæppet væk under den gode udvikling er det helt afgørende, at vi kan holde omkostningsstigningerne nede på det lave hjemlige niveau, de er på.

Vi har i de seneste år lært os selv og hinanden, at man godt kan have en klar reallønsfremgang, selv om omkostningerne ikke bliver drevet i vejret af store pengelønsstigninger.

Den bevidsthed skal vi værne om, den sammenhæng skal vi fastholde, og der vil fortsat i skatteudviklingen i den kommende overenskomstperiode ligge et ekstra bidrag til en reallønsgaranti.

Jeg skal ikke forlænge debatten mere, men bare konstatere, at vi har haft en fredssommelig debat i dag, og der er al mulig grund til, at vi hver for sig og tilsammen bestræber os for et samarbejde, der kan lette vejen for en stærk, rolig og holdbar vækst i beskæftigelsen i Danmark.

Min bestræbelse i de forhandlinger, der nu går i gang, vil være at lytte og søge at imødegå komme andre partier, så længe vi kan fastholde hovedmålet: at den stærke, rolige og holdbare vækst i den danske økonomi også bliver resultatet af det, vi enes om.

Jeg ser frem til forhandlinger, der er kontante, udbyttegivende og uden omsvøb, og som er præget af vilje til, at alle, der har deltaget i et forlig om finansloven, føler, at de er blevet tilgodeset. Jeg har den grundholdning til den slags forhandlinger, at man ikke skal tro, befolkningen har sat os herind, for at vi skal chikanere hinanden og stjæle pointer fra hinanden, og at godt politisk håndværk kendetegnes af, at vi i fællesskab kan præstere noget, hvor vi alle sammen synes, vi har fået dele af vores holdninger tilgodeset.

Det vil være min bestræbelse at få disse forhandlinger til gå sådan, men jeg vil også bestræbe mig for, at den kreds af partier, som jeg i hvert fald gerne vil prøve at holde sammen på under disse forhandlinger, er lige så bred som den kreds af partier, som min konservative forgænger altid prøvede at holde sammen på, nemlig de nuværende regeringspartier og V og K og SF – og gerne flere endnu, men dér kan man måske forudse lidt større vanskeligheder.

Det ville i øvrigt også være smukt, hvis det kunne lade sig gøre at samle så mange kræfter, og det vil også være smukt og modent, hvis Socialistisk Folkeparti kunne nå frem til at stemme for et finanslovsforslag – måske især, fordi både den finanslov, vi arbejder under, og det finanslovsforslag, vi skal arbejde ud fra i de kommende ugers forhandlinger, jo i langt højere grad end de foregående 10 års finanslove imødekommer synspunkter, som også SF har talt til fordel for.